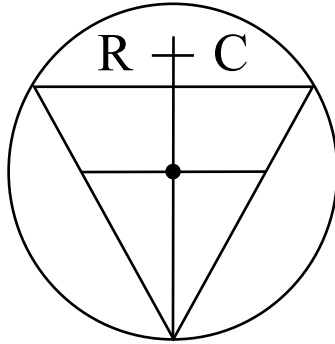

MANIFESTO

Positio Fraternitatis Rosae Crucis

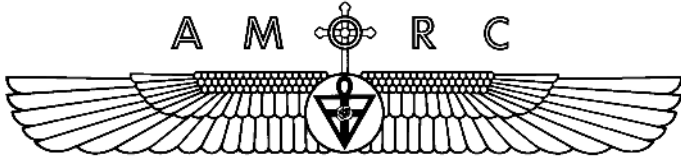

Salutem Punctis Trianguli!

În acest prim an al celui de-al treilea mileniu, sub privirea Dumnezeului tuturor oamenilor și al întregii vieți, noi, delegații Consiliului suprem al Fraternității rozacruciene, am socotit că a sosit momentul să aprindem cea de-a patra făclie R+C, cu scopul de a arăta poziția noastră privind situația actuală a Omenirii și a pune în lumină amenințările cu care ea se confruntă, dar de asemenea și speranțele pe care ni le punem în ea.

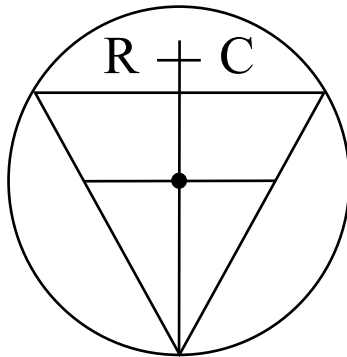
Așa să fie!

Ad Rosam per Crucem
Ad Crucem per Rosam

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESTO

Positio

Fraternitatis Rosae Crucis

Prima ediție: martie 2001

Ultima ediție: ianuarie 2009

Prima ediție în limba română: octombrie 2017

Toate drepturile rezervate.

© 2005 Marea Lojă Supremă a Anticului și Mystic Ordin al Roza-Crucii.
Toate drepturile rezervate.

© 2017 Ordinul Roza-Cruce AMORC

Toate drepturile rezervate.

PROLOG

Drag cititor,

Fiindcă nu ne putem adresa vouă în mod direct, o facem prin intermediul acestui Manifest. Sperăm că îl veți cunoaște fără prejudecăți și că va trezi în voi cel puțin o reflecție. Dorința noastră nu este de a vă convinge de soliditatea acestui „*Positio*”, ci în mod liber să vi-l împărtășim... Evident, noi sperăm că Manifestul va găsi un ecou favorabil în sufletul vostru. În caz contrar, apelăm la toleranța voastră...

În 1623, rozacrucienii au placardat pe pereții din Paris afișe misterioase și intrigante. Iată textul acestora:

„Noi, delegați ai Colegiului principal al Roza-Crucii, facem un sejur vizibil și invizibil în acest oraș, prin Grația celui Preaînalt, către Care se îndreaptă inima celor Drepti. Noi arătăm și învățăm cum să vorbim, fără cărți și însemne, toate soiurile de limbi ale țărilor în care vrem să fim pentru a-i scoate pe oameni, semenii noștri, din eroarea morții.

Dacă cineva dorește să ne vadă doar din curiozitate, el nu va comunica cu noi niciodată, însă dacă voința îl poartă cu adevărat spre a se înscrie în registrul Confraternității noastre, noi, cei care judecăm gândurile, îl vom face să vadă adevărul promisiunilor noastre; astfel că nicicum nu arătăm locul reședinței noastre în acest Oraș, întrucât gândurile alăturate voinței reale a cititorului vor fi în stare să ne facă cunoscuți lui și pe el nouă”.

Cu câțiva ani mai înainte, Roza-Crucienii se făcuseră deja cunoscuți publicând trei Manifeste acum celebre: „*Fama Fraternitatis*”, „*Confessio Fraternitatis*” și „*Nunta chimică a lui Christian Rosenkreutz*”, apărute respectiv în 1614, 1615 și 1616. În epocă, aceste trei Manifeste au provocat numeroase reacții, nu numai din partea cercurilor intelectuale, ci și din partea autorităților politice și religioase. Între 1614 și 1620, aproximativ 400 de pamflete, manuscrise și cărți au fost publicate, unele pentru a elogia aceste Manifeste, altele pentru a le denigra. Oricum ar fi, apariția acestora constituia un eveniment istoric major, în special în lumea ezoterismului.

„*Fama Fraternitatis*” se adresa liderilor politici și religioși, precum și oamenilor de știință din epocă. În timp ce acest Manifest făcea o constatare mai curând negativă asupra situației generale din Europa, revela și existența Ordinului Roza-Crucii prin intermediul istoriei alegorice a lui Christian Rosenkreutz (1378-1484), începând cu periplul său prin lume înainte de a da viață Fraternității rozacruciene, până la descoperirea mormântului său. Acest Manifest făcea deja apel la o „*Reformă Universală*”.

„*Confessio Fraternitatis*” completa primul Manifest, insistând pe de o parte asupra unei nevoi a regenerării Omului și societății, iar pe de altă parte, arătând că Fraternitatea Roza-Crucienilor posedă o știință filozofică permițând realizarea acestei Regenerări. Prin asta, Manifestul se adresa înainte de orice celor ce căutau și doreau să participe la lucrările Ordinului și să depună efort pentru bunăstarea Omenirii. Aspectul profetic al acestui text îi intriga extrem pe erudiții din epocă.

Într-un stil destul de diferit de cel al primelor două Manifeste, „*Nunta chimică a lui Christian Rosenkreutz*”, relatează un periplu inițiativ ce reprezintă căutarea Iluminării.

Acest periplu de șapte zile s-a desfășurat în mare parte într-un castel misterios unde trebuia să fie celebrată nunta unui rege și a unei regine. „*Nunta chimică*” relatează în termeni simbolici calea spirituală care îl conduce pe oricare Inițiat la realizarea uniunii dintre sufletul său (mireasa) și Dumnezeu (mirele).

După cum au subliniat-o istoricii, gânditorii și filozofii contemporani, publicarea acestor trei Manifeste nu a fost nici fără însemnătate nici inoportună. Ea se producea într-o epocă când Europa traversa o criză existențială foarte importantă: era divizată pe plan politic și se sfâșia în conflicte de interese economice; războaiele religioase semănau nefericire și dezolare chiar până în familii; știința își lua avânt și deja își dădea o orientare materialistă; condițiile de viață erau mizerabile pentru majoritatea oamenilor; societatea din epocă era în plină mutație, dar îi lipseau repere pentru a evolua în sensul interesului general...

Istoria se repetă și pune cu regularitate în scenă aceleași evenimente, însă la o scară în general mai mare. Astfel, după aproape patru secole de la publicarea primelor trei Manifeste, noi constatăm că întreaga lume, și în special Europa, se confruntă cu o criză existențială fără precedent, și asta, în toate domeniile sale de activitate: politic, economic, științific, tehnologic, religios, moral, artistic etc. Pe de altă parte planeta noastră, adică mediul în care trăim și evoluăm, este grav amenințată, ceea ce justifică importanța unei științe relativ recente, cea a ecologiei. În mod sigur, Omenirea de azi nu merge bine. De aceea, fideli Tradiției noastre și Idealului nostru, noi, Roza-Crucienii timpurilor prezente, am găsit util să ne exprimăm prin intermediul acestei „*Positio*”.

„*Positio Fraternitatis Rosae Crucis*” nu este un eseu escatologic. Nu este în niciun fel apocaliptic. După cum tocmai am menționat, scopul acesteia este de a ne declara poziția privind starea lumii de astăzi și de a pune în evidență ceea ce

ni se pare preocupant pentru viitorul său. Cum o făcură deja la vremea lor frații noștri din trecut și noi dorim să facem apel la mai mult umanism și spiritualitate, pentru că suntem convinși că individualismul și materialismul care prevalează acum în societățile moderne nu pot aduce oamenilor fericirea la care ei aspiră în mod legitim. Această „*Positio*” fără îndoială că va părea unora alarmistă, dar „*nu există surd mai mare decât cel care nu vrea să audă și nu există orb mai mare decât cel care nu vrea să vadă*”.

Omenirea de azi este atât tulburată cât și dezorientată. Imensul progres pe care l-a atins pe plan material nu i-a adus cu adevărat fericire și nu îi permite să întrevadă viitorul cu seninătate: războaie, foamete, epidemii, catastrofe ecologice, crize sociale, atac asupra libertăților fundamentale, toate sunt nenorociri care dezmint speranța pe care Omul și-a pus-o în viitorul său. Iată de ce adresăm acest mesaj tuturor celor care doresc să-l audă. Acest mesaj este pe linia celui pe care Roza-Crucienii secolului al XVII-lea îl exprimară prin intermediul primelor trei Manifeste, însă pentru a-l înțelege, trebuie citită marea carte a Istoriei cu realism și a avea o privire lucidă asupra Omenirii, acest edificiu compus din bărbați și femei în curs de evoluție.

POSITIO R+C

Omul evoluează în Timp, cum de altfel o face tot ce participă la cadrul său de viață; Universul însuși evoluează. Aceasta este o caracteristică pentru tot ce există în lumea manifestată. Totuși noi credem că evoluția Omului nu se limitează la aspectele materiale ale existenței sale, convinși cum suntem că el posedă și un suflet, adică o dimensiune spirituală. Conform cu învățăturile noastre, sufletul este acela care face din el o ființă conștientă, capabilă de a reflecta asupra originii sale și destinului său. De aceea noi considerăm evoluția Omenirii ca un țel, Spiritualitatea ca un mijloc, și Timpul ca un revelator.

Istoria nu este atât inteligibilă prin evenimentele care o generează sau pe care ea le generează, cât prin legăturile care le unesc... Pe de altă parte, istoria posedă un sens, pe care majoritatea istoricilor actuali îl admit cu ușurință. Pentru a înțelege Istoria, trebuie deci să luăm în considerare evenimentele, bineînțeles în calitate de elemente izolate, însă de asemenea și mai ales în calitate de elemente ale unui tot. Într-adevăr, noi credem că un fapt nu este cu adevărat istoric decât în relație cu ansamblul căruia îi aparține. Pe acestea a le disocia, sau a face din disocierea lor o morală a Istoriei, constituie o escrocherie intelectuală. Astfel că există proximități, juxtapuneri, coincidențe sau concomitențe care nu datorează nimic hazardului.

După cum am spus în Prolog, vedem o similitudine între actuala situație a lumii și aceea a Europei în secolul al XVII-lea. Ceea ce unii deja califică drept „post-modernitate” a antrenat efecte comparabile în numeroase domenii și din nefericire a provocat o anumită degenerescență a Omenirii.

Însă noi credem că această degenerescență este doar una temporară și că se va ajunge la o Regenerare individuală și colectivă, cu condiția totuși ca oamenii să dea o direcție umanistă și spiritualistă viitorului lor. Dacă nu vor face așa ei se expun de fapt unor probleme încă mult mai grave decât cele cu care se confruntă în prezent.

Luând în considerație Ontologia noastră, noi considerăm că Omul este creatura cea mai evoluată dintre cele care trăiesc pe Terra, chiar dacă adesea se comportă nedemn în raport cu statutul său. Dacă el ocupă această poziție privilegiată este din cauză că posedă conștiința de sine și liberul arbitru. Deci el este capabil să gândească și să-și orienteze existența prin propriile sale alegeri. Noi de asemenea credem că fiecare ființă umană este o celulă elementară a unui singur și același corp, cel al întregii Omeniri. În virtutea acestui principiu concepția noastră despre Umanism constă în a spune că toți oamenii ar trebui să aibă aceleași drepturi, să beneficieze de același respect și să se bucure de aceeași libertate și asta, independent de țara în care s-au născut sau în care trăiesc.

În ceea ce privește concepția noastră despre Spiritualitate, aceasta se bazează pe de o parte pe convingerea că Dumnezeu există ca Inteligență absolută care a creat Universul și tot ceea ce el conține, și pe de altă parte pe certitudinea că Omul posedă un suflet care din El emană. Mai mult, noi credem că Dumnezeu Se manifestă în toată Creația prin intermediul legilor pe care Omul trebuie să le studieze, să le înțeleagă și să le respecte pentru suprema sa fericire. De fapt considerăm că Omenirea evoluează către înțelegerea Planului divin și că este destinată să creeze pe Terra o Societate ideală. Acest umanism spiritualist poate părea utopic, însă noi ne alăturăm lui Platon care declara în „*Republica*”: „*Utopia este forma de Societate ideală. Poate că ea este imposibil de realizat pe Terra, însă un înțelept în ea trebuie să-și pună*

toate speranțele sale”.

În această perioadă de joncțiune a Istoriei, Regenerarea Omenirii ne pare mai posibilă ca niciodată datorită convergenței conștiințelor, a generalizării schimburilor internaționale, extinderii amestecului de culturi, mondializării informației, cât și a interdisciplinarității care deja există între diferitele ramuri ale cunoașterii. Însă noi credem că această Regenerare, care trebuie să aibă loc atât pe plan individual cât și colectiv, poate să se realizeze numai prin favorizarea eclectismului și a corolarului său: toleranța. De fapt, nici o instituție politică, nici o religie, o filozofie sau știință nu deține monopolul Adevărului. Totuși, putem să ni-l apropiem punând în comun cea ce este mai nobil de oferit oamenilor, ceea ce revine la a căuta unitatea prin diversitate.

Mai devreme sau mai târziu, vicisitudinile existenței îl vor duce pe Om să se întrebe cu privire la rațiunea prezenței sale pe Terra. Această căutare a unei justificări este naturală, fiindcă ea este parte integrantă a sufletului uman și constituie fundamentul evoluției sale. Pe de altă parte, evenimentele care jalonează Istoria nu se justifică prin simplu fapt că ele există; ele postulează o rațiune care le este exterioară. Noi credem că această rațiune ea însăși se integrează într-un proces spiritual care îl incită pe Om a se întreba cu privire la misterele vieții, de unde și interesul pe care îl acordă într-o zi sau alta misticismului și „*căutării Adevărului*”. Dacă această căutare este naturală, noi adăugăm că Omul este împins spre speranță și optimism de o poruncă a naturii sale divine și de un instinct biologic de supraviețuire. Așadar, aspirația la Transcendență apare ca o exigență vitală a speciei umane.

Cu privire la politică noi credem că o reînnoire a acesteia este imperativă. Printre marile modele ale celui de-al XX-lea secol, marxism-leninismul și național-socialismul, fondate pe postulate sociale pretinse definitive, au condus la un declin al rațiunii și în final la barbarie. Determinismele corelative ale acestor două ideologii totalitare s-au lovit inevitabil de nevoia Omului la auto-determinare, trădând astfel dreptul său la libertate și înscriind pentru același motiv unele dintre cele mai întunecate pagini ale Istoriei. Și Istoria le-a descalificat pe amândouă, sperăm că pentru totdeauna. Orice s-ar crede, sistemele politice bazate pe monologism, adică pe o gândire unică, adesea au în comun încercarea de a impune Omului „o doctrină a salvării” pretinsă a-l elibera din starea lui imperfectă, și a-l ridica la un statut „paradisic”. Mai mult, majoritatea acestor sisteme politice nu cer cetățeanului să gândească, ci să creadă, ceea ce le face de fapt să se asemene „religiilor laice”.

Invers, curentele de gândire precum Rozacrucianismul nu sunt monologice, ci dialogice și pluraliste. Cu alte cuvinte, acestea încurajează dialogul cu celălalt și favorizează relațiile umane. În paralel, ele acceptă o pluralitate de opinii și diversitatea comportamentelor. Asemenea curente de gândire se hrănesc deci cu schimburi de idei, de interacțiuni și chiar de contradicții, ceea ce interzic și își interzic ideologiile totalitare. De altfel pentru acest motiv Gândirea rozacruciană a fost totdeauna respinsă de totalitarisme, oricare le-ar fi fost natura. Chiar de la începuturile sale, Fraternitatea noastră a apărut dreptul de a-și forma în mod liber ideile sale și de a le exprima de asemenea liber. Prin asta, Roza-Crucienii nu sunt neapărat liber-cugetători, însă toți sunt cugetători liberi.

În starea de astăzi a lumii, nouă ni se pare că democrația rămâne cea mai bună formă de guvernare, ceea ce nu exclude

anumite slăbiciuni. De fapt, orice democrație veritabilă fiind bazată pe libertatea de opinie și de expresie, în ea se găsesc în general o mulțime de tendințe, atât printre guvernanți cât și printre guvernați. Din nefericire, această pluralitate adesea dă naștere divizării, cu toate conflictele care din aceasta rezultă. Astfel că majoritatea Statelor democratice manifestă clivaje care se opun în mod continuu și într-o formă aproape sistematică. Aceste clivaje politice, cel mai des gravitând în jurul unei majorități și unei opoziții, nu ni se mai par adaptate societăților moderne și frânează Regenerarea Omenirii. Idealul în această materie pentru fiecare națiune ar fi să favorizeze apariția unei guvernări reunind toate tendințele la un loc, personalitățile cele mai apte să conducă afacerile Statului. Într-un sens mai larg, noi sperăm ca într-o zi să existe un Guvern mondial reprezentativ al tuturor națiunilor, pentru care Organizația Națiunilor Unite este doar un embrion.

Cu privire la economie noi credem că aceasta este în plină derivă. Oricine poate constata că economia condiționează din ce în ce mai mult activitatea umană și că este din ce în ce mai normativă. În zilele noastre, ea ia forma unor rețele structurate foarte influente, și deci dirijiste, oricare le-ar fi aparența. Pe de o parte, ea funcționează mai mult ca oricând plecându-se de la valori determinate care se vor a fi cuantificabile: costul de producție, pragul de rentabilitate, evaluarea profitului, durata muncii etc. Aceste valori sunt consubstanțiale sistemului economic actual și îi furnizează acestuia mijloacele pentru atingerea scopurilor pe care le urmărește. Din nefericire, aceste scopuri sunt fundamental materialiste, fiindcă sunt bazate pe profit și pe îmbogățirea fără margini. În acest fel s-a ajuns la a-l pune pe Om în slujba

economiei, în timp ce economia ar fi aceea care ar trebui să fie pusă în slujba Omului.

Toate națiunile sunt în prezent tributare unei economii mondiale pe care o putem califica ca „totalitară”. Acest totalitarism economic nu răspunde nevoilor cele mai elementare a sute de milioane de persoane, în timp ce masele monetare n-au fost niciodată atât de colosale pe plan mondial. Asta înseamnă că de bogățiile produse de oameni profită doar o minoritate dintre aceștia, ceea ce noi deplângem. De fapt, constatăm că decalajul dintre țările cele mai bogate și cele mai sărace nu încetează să se adâncească. Se poate observa același fenomen în fiecare țară, între cei mai lipsiți de mijloace și cei mai favorizați. Credem că această situație se prezintă așa fiindcă economia a devenit prea speculativă, și că alimentează piețe și interese care sunt mai mult virtuale decât reale.

Cu toată evidența, economia își va îndeplini rolul său numai atunci când va fi pusă în slujba tuturor oamenilor. Asta presupune a se ajunge la a considera banii drept ce trebuie să fie, adică un mijloc de schimb și o energie destinată să procure fiecăruia ceea ce are nevoie pentru a trăi fericit pe plan material. În această privință suntem convinși că Omul nu este destinat a fi sărac, și cu atât mai puțin în stare de mizerie, ci din contră, să dispună de tot ce ar putea contribui la bunăstarea lui, încât să-și poată înălța sufletul în toată liniștea către planuri de conștiință superioare. În termeni absoluți, economia ar trebui utilizată în așa fel încât să nu mai existe săraci și ca fiecare persoană să trăiască în bune condiții materiale, fiindcă acesta este fundamentul demnității umane. Sărăcia nu este o fatalitate; ea nu este cu atât mai mult efectul unui Decret divin. În general, sărăcia rezulta din egoismului oamenilor. Sperăm deci că va veni ziua când economia se va baza pe partaj și pe luarea în considerare a binelui comun. Totuși, resursele Terrei nu sunt inepuizabile și nu pot fi partajate la infinit, astfel că desigur va

trebui să se regularizeze nașterile, în special în țările suprapopulate.

Cu privire la știință noi credem că ea a atins o anumită fază deosebit de critică. Desigur, nu se poate nega că știința a avansat imens și a permis Omenirii să realizeze progrese considerabile. Fără ea, oamenii ar fi mereu în epoca de piatră. Și totuși, acolo unde civilizația greacă elaborase o concepție calitativă a cercetării științifice, secolul al XVII-lea a provocat un veritabil seism instaurând supremația cantitativului, ceea ce nu este fără legătură cu evoluția economiei. Mecanicismul, raționalismul, pozitivismul etc., au făcut din conștiință și din materie două domenii cu totul distincte și au redus orice fenomen la o entitate măsurabilă lipsită de subiectivitate. „De ce” a fost eliminat de „cum”. Dacă este un fapt că cercetarea întreprinsă pe parcursul ultimelor decenii a condus la descoperiri importante, miza financiară pare să aibă prioritate asupra restului. Și acum suntem ajunși la vârful materialismului științific.

Am ajuns să fim sclavii științei, mai mult decât să o fi supus voinței noastre. Astăzi, eșecuri tehnologice simple sunt capabile a pune cele mai avansate societăți în pericol, ceea ce dovedește ca Omul a creat un dezechilibru între calitativ și cantitativ, însă de asemenea între el însuși și ceea ce el creează. Țintele materialiste pe care Omul le urmărește în prezent prin cercetarea științifică s-au sfârșit prin rătăcirea spiritului său. În același timp, aceste ținte l-au înstrăinat de sufletul său și de ceea ce are el mai divin în el. Această raționalizare excesivă a științei este un real pericol care amenință Omenirea pe termen mediu sau poate chiar pe unul scurt. Într-adevăr, orice societate în care materia domină conștiința dezvoltă ceea ce este mai

puțin nobil în natura umană. Din aceasta cauză, o asemenea societate se condamnă să dispară prematur și în circumstanțe de cele mai multe ori tragice.

Într-o anumită măsură, știința a devenit o religie, însă o religie materialistă, ceea ce este paradoxal. Bazată pe o abordare mecanicistă a Universului, a Naturii și a însuși Omului, știința posedă propriul său crez („Să nu creadă decât ceea ce vede”) și propria sa dogmă („Niciun adevăr în afara ei”). Acestea fiind spuse, remarcăm totuși că cercetările pe care știința le face pe cum-ul lucrurilor a condus-o la a se întreba din ce în ce mai mult cu privire la de ce-ul acestora, și asta pe măsură ce ea devine din ce în ce mai conștientă de limitele sale și începe astfel să se reunească cu misticismul. Unii oameni de știință, este adevărat încă prea puțini, au ajuns chiar la a considera existența lui Dumnezeu drept un postulat. Trebuie reținut că știința și misticismul au fost foarte legate în Antichitate, în chiar așa o măsură încât oamenii de știință erau mistici, și invers. Este sigur că la reunificarea acestor două căi de cunoaștere trebuie lucrat pe parcursul deceniilor următoare.

A devenit necesar să regândim problema științei. Care este, spre exemplu, adevărata semnificație a reproductibilității unei experiențe? O propoziție care nu se verifică în toate cazurile este neapărat falsă? Nouă ni se pare a fi o urgență depășirea dualismului rațional instaurat în secolul al XVII-lea, fiindcă în această depășire se află adevărata cunoaștere. În această ordine de idei, faptul de a nu putea dovedi existența lui Dumnezeu nu este suficient pentru a afirma că El nu există. Adevărul poate avea numeroase fațete; a reține doar una în numele raționalității este o insultă adusă rațiunii. Pe de altă parte, se poate vorbi cu adevărat despre rațional sau irațional? Știința ea însăși este rațională, ea care crede în hazard? Nouă într-adevăr ni se pare mult mai irațional să credem în hazard decât să nu credem în el. La această temă, trebuie să spunem că

Fraternitatea noastră totdeauna s-a opus noțiunii obișnuite privind hazardul, pe care o consideră ca o soluție de facilitare și o demisie în fața realității. Noi vedem în hazard ceea ce Albert Einstein a spus despre el și anume: „*Calea pe care Dumnezeu o urmează atunci când El vrea să rămână anonim*”.

Evoluția științei pune de asemenea noi probleme pe planurile etic și metafizic. Deși nu se poate nega că cercetările în genetică au permis obținerea de mari progrese în tratamentul bolilor anterior incurabile, tot aceste cercetări au deschis calea pentru manipulări permițând crearea de ființe umane prin clonare. Acest gen de procreare poate conduce numai la o secătuire genetică a speciei umane și la o degenerescență a acesteia. În plus ea presupune criterii de selecție inevitabil amprentate de subiectivitate și prezintă în consecință, riscuri în materie de eugenism. Pe de altă parte, reproducerea prin clonare ține cont numai de partea fizică și materială a ființei umane, fără a acorda o atenție specială spiritului și sufletului. De aceea noi considerăm că o asemenea manipulare genetică aduce atingere nu numai demnității ființei umane, ci de asemenea integrității sale mentale, psihice și spirituale. În sensul acesta, subscriem la adagiul „*Știința fără conștiință este ruina sufletului*”. Proprietatea Omului asupra Omului a lăsat numai amintiri triste Istorie. Ni se pare deci periculos a da drum liber experiențelor privind clonajul reproductiv al ființei umane în special, și a ființelor vii în general. Avem aceleași temeri privind manipulările afectând patrimoniul genetic al animalelor cât și vegetalelor.

Cu privire la tehnologie noi constatăm că și aceasta trece prin o deplină mutație. Dintotdeauna, oamenii au încercat să fabrice unelte și mașini pentru ameliorarea condițiilor lor de

viață și pentru a își face munca cât mai eficientă. În aspectul său cel mai pozitiv, această dorință avea inițial trei scopuri principale: să le permită realizarea de lucruri care nu se puteau face utilizând doar mâinile; să li se economisească efort și oboseală; să se câștige timp. De asemenea trebuie reținut că timp de secole, pentru a nu spune de milenii, tehnologia a fost folosită numai pentru a-l ajuta pe Om în muncile sale manuale și în activitățile lui fizice, în timp ce în zilele noastre astăzi ea îl asistă și în sfera intelectuală. Pe de altă parte, mult timp tehnologia s-a limitat la procedee mecanice care necesitau intervenția directă a Omului și nu aducea sau prea puțin atingere mediului înconjurător.

De acum înainte, tehnologia este omniprezentă și constituie inima societăților moderne, în așa măsură încât a devenit aproape indispensabilă. Aplicațiile sale sunt multiple și integrează procedee atât mecanice cât și electrice, electronice, informatice etc. Din nefericire, orice medalie are reversul său, și mașinile au devenit un pericol pentru Omul însuși. De fapt, în timp ce ele erau destinate în mod ideal să-l ajute și să-l scutească de efort, ele au ajuns să-l înlocuiască. Pe de altă parte, nu se poate nega că dezvoltarea progresivă a mașinismului a provocat o anumită dezumanizare a societății, în sensul că aceasta a redus considerabil contactele umane, cu alte cuvinte cele fizice și directe. La asta se adaugă toate formele de poluare pe care industrializarea le generează în diverse domenii.

Problema pusă astăzi de tehnologie provine din faptul că ea a evoluat mult mai rapid decât conștiința umană. De asemenea, credem că este urgent ca ea să marcheze o ruptură cu modernismul actual și să devină un agent de umanizare. Pentru asta, este imperativ ca Omul să fie din nou plasat în centrul vieții sociale, ceea ce, conform cu ce am spus în legătură cu economia, implică repunerea mașinii în slujba sa.

O asemenea perspectivă necesită o totală repunere sub semnul întrebării a valorilor materialiste care condiționează actuala societate. Prin consecință asta presupune ca toți oamenii să se recentreze asupra lor înșiși și să înțeleagă în sfârșit că trebuie privilegiată calitatea vieții și să înceteze această cursă neînfrântă contra Timpului. Or acest lucru nu este posibil decât dacă ei învață din nou să trăiască în armonie, nu numai cu Natura, ci de asemenea cu ei înșiși. Ideal ar fi ca tehnologia să evolueze în așa fel încât să elibereze Omul de cele mai penibile sarcini permițându-i în același timp să evolueze armonios în contact cu ceilalți.

Cu privire la marile religii, noi credem că acestea manifestă în prezent două mișcări contrare: una centripetă și alta centrifugă. Prima mișcare constă într-o practică radicală care se poate observa sub formă de integritate în sânul Creștinismului, Iudaismului, Islamismului și al Hinduismului, printre altele. A doua mișcare se caracterizează în general printr-o abandonare a credinței și în special a dogmelor. Individul nu mai acceptă să se țină la periferia unui sistem de credințe, fie chiar aceea a unei religii așa zis revelate. De acum înainte el vrea să se plaseze în centrul unui sistem de gândire izvorât din propria sa experiență. În felul acesta acceptarea dogmelor religioase nu mai este automată. Credincioșii au dobândit un anumit simț critic în raport cu problemele religioase, iar valabilitatea convingerilor acestora corespunde din ce în ce mai mult unei auto-validări. Acolo unde nevoia de Spiritualitate a produs odinioară câteva religii având o formă arborescentă (cea a unui arbore bine înrădăcinat în terenul său sociocultural, la îmbogățirea căruia de altfel religiile au contribuit), astăzi ia forma unei structuri de rizom, compus din

arbuști multipli și diferiți. Dar oare Spiritul nu respiră acolo unde vrea El?

Astfel că în zilele noastre, la marginea sau în locul marilor religii, apar grupuri de afinități, comunități de idei sau mișcări de gândire, în sânul cărora doctrinele, mai mult propuse decât impuse, sunt admise prin aderare voluntară. Independent de natura intrinsecă a acestor comunități, grupuri sau mișcări, multiplicarea lor indică o diversificare a căutării spirituale. În general, noi credem că această diversificare se datorează faptului că marile religii, pe care le respectăm ca atare, nu mai dețin monopolul asupra credinței. Dacă așa stau lucrurile, este din cauză că religiile răspund din ce în ce mai puțin întrebărilor pe care Omul și le pune, iar răspunsurile nu-l mai satisfac pe plan interior. Iar asta poate și din cauză că ele s-au îndepărtat de Spiritualitate. Or, spiritualitatea, cu toate că este imuabilă în esență, caută în mod constant să se exprime prin vehicule mereu mai bine adaptate evoluției Omenirii.

Supraviețuirea marilor religii depinde mai mult ca niciodată de aptitudinea acestora de a renunța la credințele și pozițiile cele mai dogmatice pe care le-au adoptat de-a lungul secolelor, atât pe plan moral cât și doctrinar. Ele, ca să poată dura, trebuie în mod imperativ să se adapteze societății. Dacă nu țin cont nici de evoluția conștiințelor și nici de progresele științei, ele se condamnă la dispariție într-un termen mai lung sau mai scurt, și nu fără a provoca încă multe conflicte etno-socio-religioase. Dar de fapt, noi presupunem că dispariția acestora este inevitabilă și că sub efectul mondializării conștiințelor, ele vor da naștere unei Religii universale care va integra ceea ce marile religii au a oferi mai bun Omenirii pentru Regenerarea sa. În plus, noi credem că dorința de a cunoaște legile divine, adică legile naturale, universale și spirituale, va lua locul mai devreme sau mai târziu singurei nevoi de a crede în Dumnezeu. În acest sens, noi postulăm că credința într-o zi

va ceda locul Cunoașterii.

Cu privire la morală, în sensul pe care noi îl dăm acestui cuvânt devenit deja echivoc, noi credem că ea este din ce în ce mai încălcată. Din punctul nostru de vedere, morala nu desemnează respectarea oarbă a unor reguli (pentru a nu spune dogme) sociale, religioase, politice sau de altă natură. Or, în zilele noastre în felul acesta o percepe majoritatea concetățenilor noștri, de unde și actuala ei respingere. Noi mai curând considerăm că morala se referă la respectul pe care fiecare ar trebui să-l aibă față de el însuși, de altul sau de mediul înconjurător. Respectul față de sine însuși constă în a trăi conform cu propriile idei și a nu-și permite un comportament pe care îl condamnă la alții. Respectul pentru altul constă pur și simplu în a nu face apropiatului nostru ceea ce nu vrem ca el să ne facă nouă, precum ne-au învățat toți înțelepții din trecut. În privința respectului pentru mediu, îndrăznim să spunem că el vine de la sine: a respecta natura și a o proteja pentru generațiile viitoare. Văzut sub acest unghi, morala implică un echilibru între drepturile și îndatoririle fiecăruia, ceea ce îi conferă o dimensiune umană, neavând nimic moralizator.

Morala, în sensul pe care tocmai l-am definit, ridică în întregime problemă educației. Or, aceasta ni se pare acum în suferință. Majoritatea părinților s-au retras din procesul educațional sau nu mai au reperele necesare pentru a-și educa copiii în mod corect. Printre ei, pentru a compensa această carență, mulți își lasă orice responsabilitate în seama dascălilor. Dar oare rolul unui dascăl oare nu este înainte de orice acela de a instrui, adică de a transmite cunoștințe? Educația, în ceea ce o privește, constă mai curând în a insufla valori civice și etice. Aici, împărtășim ideea lui Socrate care vedea în educație „arta

trezirii virtuților sufletului”, precum umilința, generozitatea, onestitatea, toleranța, bunăvoința și așa mai departe. Independent de orice considerație de ordin spiritual, noi credem că acestea sunt virtuțile pe care părinții și, în general adulții, ar trebui să e insufle copiilor. Natural, asta implică, dacă nu ca ei însăși să le fi dobândit, măcar să fie conștienți de nevoia de a le dobândi.

Știți desigur că Roza-Crucienii din trecut practicau alchimia materială, care consta în transmutarea în aur a metalelor comune, în special a cositorului și a plumbului. Ceea ce adesea se ignoră este că ei se dedicau și alchimiei spirituale. Noi, Roza-Crucienii timpurilor prezente dăm prioritate acestei forme de alchimie, fiindcă de ea are lumea nevoie mai mult ca niciodată. Aceasta constă, pentru fiecare ființă umană, în transmutarea fiecăruia din defectele sale în calitatea sa opusă, în scopul de, exact, a se obține virtuțile la care ne-am referit mai sus. De fapt, noi credem că acestea sunt virtuțile care formează demnitatea umană, fiindcă Omul nu este demn de statutul său decât dacă își exprimă virtuțile prin ceea ce gândește, spune și face. Fără îndoială că dacă toți indivizii, oricare le-ar fi credințele religioase, ideile lor politice sau de alta natură, făceau efortul de a obține aceste virtuți, lumea ar fi mai bună. În consecință, Omenirea poate și trebuie să se regenereze, dar pentru asta trebuie ca fiecare ființă umană ea însăși să se regenereze, inclusiv pe plan moral.

Cu privire la artă, noi credem că pe parcursul secolelor trecute, și în special în timpul ultimelor decenii, aceasta a urmat o tendință de intelectualizare care a condus-o către un tot mai mare grad de abstracție. Acest proces a scindat arta în două curente opuse: arta elitistă și arta populară. Artă elitistă este

desigur aceea care se exprimă prin abstract și este adesea înțeleasă numai de aceia care pretind a fi, sau despre care se spune că sunt, inițiatorii acesteia. Printr-o reacție naturală, arta populară se opune acestei tendințe întărind modul de a transpune concretul, uneori într-o manieră excesiv de figurativă. Dar oricât de paradoxal ar părea, ambele se afundă din ce în ce mai adânc în materie, atât este de adevărat că extremele se regăsesc. Astfel că arta a devenit structural și ideologic materialistă, precum majoritatea domeniilor activității umane. În zilele noastre, arta transpune mai mult impulsurile ego-ului decât aspirațiile sufletului, ceea ce noi regretăm.

Noi credem că arta cu adevărat inspirată constă în a transpune pe plan uman frumusețea și puritatea Planului Divin. În acest sens, zgomotul nu este muzică; mâzgăleala nu este pictură; cioplirea nu este sculptură, țopăiala nu este dans. Atunci când aceste forme de artă nu sunt efecte ale modei, ele sunt mijloace de exprimare care transmit un mesaj sociologic ce ar fi greșit să fie neglijat. Putem desigur să le apreciem, însă ni se pare inoportun a le califica drept „*artistice*”. Pentru ca artele să participe la Regenerarea Omenirii, noi credem că acestea trebuie să-și găsească inspirația în arhetipurile naturale, universale și spirituale, ceea ce implică ca artiștii să „*se înalțe*” spre aceste arhetipuri, decât să „*coboare*” către cele mai comune stereotipuri. În același timp, este absolut necesar ca artele să-și dea o finalitate estetică. Acestea sunt pentru noi cele două condiții majore care trebuie reunite pentru ca realmente artele să contribuie la ridicarea conștiințelor și să devină expresia umană a Armoniei cosmice.

Cu privire la relațiile Omului cu semenii săi, noi credem că ele sunt din ce în ce mai interesate și lasă din ce în ce mai puțin loc altruismului. Desigur, elanuri de solidaritate se manifestă, dar de cele mai multe ori în mod ocazional, când sunt catastrofe (inundații, furtuni, cutremure etc.). În perioade normale, „fiecăre pentru el” este ceea ce predomină în comportamente. Din punctul nostru de vedere, această creștere a individualismului este aici o consecință a materialismului excesiv care bântuie în societățile moderne. Totuși, izolarea care din acest lucru decurge ar trebui să se termine mai devreme sau mai târziu prin a genera dorința și nevoia de a reînnoa contactul cu ceilalți. Pe de altă parte, se poate spera că această însingurare îl va conduce pe fiecare la a se interioriza mai mult și a se deschide în final la Spiritualitate.

Răspândirea generală a violenței ni se pare de asemenea foarte preocupantă. Desigur, aceasta a existat dintotdeauna, totuși ea se exprimă din ce în ce mai mult în comportamentele individuale. Încă și mai grav, ea se manifestă la o vârstă tot mai fragedă. În acest debut al celui de-al XXI-lea secol, un copil ucide pe altul aparent fără nici o remușcare. La această violență efectivă se adaugă violența fictivă care a invadat ecranele cinemaului și televiziunii. Prima o inspiră pe cea de-a doua, iar a doua o alimentează pe prima, creând un cerc vicios care este timpul să fie oprit. În acest sens, nu se poate nega că violența are nenumărate cauze (mizeria socială, destrămarea familiei, dorința de răzbunare, nevoia de dominare, sentimente de injustiție etc.), factorul său cel mai declanșant fiind violența însăși. Cu toată evidența, această cultură a violenței este primejdioasă și nu poate fi constructivă, cu atât mai mult cu cât pentru prima dată în Istorie, Omenirea are mijloacele de auto-distrugere la scară planetară.

Ca un paradox al timpurilor moderne, în plus constatăm că în această eră a comunicării, indivizii practic nu mai

comunică. Membrii aceleiași familii nu mai discută între ei, atât de ocupați sunt cu ascultarea la radioului, privitul televizorului sau navigarea pe internet. Aceeași constatare se impune pe un plan mai general: telecomunicațiile înlocuiesc comunicarea propriu-zisă. Asta producându-se îl instalează pe Om într-o mare singurătate și consolidează individualismul despre care am vorbit mai sus. Să fim corect înțeleși: individualismul, ca drept natural de a trăi în mod autonom și responsabil, nu ni se pare deloc condamnat, chiar dimpotrivă. Dar când devine un mod de viață bazat pe negarea celuilalt ni se pare deosebit de grav, fiindcă el contribuie la dezintegrarea mediului familial și a țesăturii sociale.

Oricât de contradictoriu ar putea părea, credem că actuala lipsă de comunicare dintre concetățenii noștri rezultă în parte dintr-un exces de informație. Desigur că nu vrem să punem la îndoială nevoia de informare și dreptul de a fi informat, fiindcă ambele sunt pilonii oricărei democrații adevărate. Totuși ni se pare ca informația a devenit în același timp excesivă și invazivă, până la punctul de a genera opusul său: dezinformarea. De asemenea regretăm că aceasta este orientată în special către precaritatea condiției umane și pune în evidență aspectele negative ale comportamentului uman. În acest fel informarea alimentează în cel mai bun caz pesimismul, tristețea și disperarea; iar în cel mai rău caz, suspiciunea, divizarea și rachiuna. Dacă este legitim a se arăta ceea ce participă la urâțirea lumii, este în interesul tuturor a se revela și ceea ce o face frumoasă. Mai mult ca niciodată, lumea are nevoie de optimism, speranță și unitate.

Înțelegerea Omului de către Om ar constitui un mare pas înainte, mai radical decât progresul științific și tehnologic pe care l-a cunoscut secolul al XX-lea. Iată de ce orice societate ar trebui să favorizeze întâlnirile directe dintre membri săi, dar și să se deschidă spre lume. Prin asta, apărăm cauza unei

Fraternități umane făcând din fiecare individ un cetățean al lumii, ceea ce înseamnă a pune capăt tuturor formelor de discriminare sau segregare de ordin rasial, etnic, social, religios, politic sau de altă natură. În sfârșit, este vorba de a acționa pentru instaurarea unei Culturi a Păcii, bazată pe integrare și cooperare, culturi căreia rozacrucienii i s-au dedicat dintotdeauna. Omenirea fiind una în esență, fericirea ei nu este posibilă decât favorizând-o pe aceea a tuturor oamenilor, fără excepție.

Cu privire la relațiile Omului cu Natura, noi credem că în ansamblu acestea n-au fost niciodată atât de proaste. Fiecare poate constata că activitatea umană are efecte din ce în ce mai nocive și degradante asupra mediului înconjurător. Totuși, este evident că supraviețuirea speciei umane depinde de capacitatea ei de a respecta echilibrele naturale. Dezvoltarea civilizației a generat numeroase pericole urmare a manipulărilor biologice care afectează alimentația, a utilizării pe scară largă a agenților poluanți, acumulării prost controlate a deșeurilor nucleare, pentru a nu cita decât câteva din riscurile majore. Protejarea Naturii, și deci salvagardarea Omenirii, a devenit o problemă de responsabilitate cetățenească, în timp ce în trecut aceasta îi privea doar pe specialiști. Mai mult, a devenit acum o problemă pe plan mondial. Acest lucru este cu atât mai important cu cât însuși conceptul de Natură s-a schimbat și Omul se află în ea ca parte care primește: astăzi nu se mai poate vorbi despre „*Natură în sine*”. Natura va fi deci ceea ce Omul va dori ca ea să fie.

Una dintre caracteristicile epocii actuale este marele său consum de energie. Acest fenomen nu ar fi în sine îngrijorător dacă ar fi gestionat cu inteligență. Observăm totuși că resursele

naturale sunt exploatate peste măsură și se epuizează treptat (cărbune, gaze, petrol). Pe de altă parte, anumite surse de energie (centralele nucleare), prezintă riscuri importante care sunt foarte greu de stăpânit. Observăm de asemenea că în ciuda recentelor încercări de concertare, anumite pericole, precum efectele de seră din cauza emisiilor gazoase, deșertificarea, despădurirea, poluarea oceanelor etc., nu fac obiectul unor măsuri adecvate, datorită lipsei de suficientă voință. În afară de faptul că aceste prejudicii aduse mediului înconjurător se desfășoară cu riscuri foarte grave pentru Omenire, ele exprimă o mare lipsă de maturitate, atât pe plan individual cât și pe cel colectiv. Orice s-ar spune, noi credem că actualele dereglări climatice, cu tot lotul lor de furtuni, inundații etc., sunt o consecință a agresiunilor pe care oamenii le-au provocat planetei de prea mult timp.

Este cu totul evident că o altă mare problemă nu va lipsi să se pună în viitor într-o formă din ce în ce mai crucială: aceea a apei. Ea este un element indispensabil pentru menținerea și dezvoltarea vieții. Sub o formă sau alta, toate ființele vii au nevoie de ea. Omul nu face excepție de la această lege naturală, fie și numai pentru că apa constituie 70% din corpul său. Or, accesul la apă dulce este astăzi limitat pentru cam unul din șase locuitori ai planetei, o proporție care riscă să afecteze pe unul din patru în mai puțin de jumătate de secol, ca urmare a creșterii populației mondiale și a poluării râurilor și fluviilor. Astăzi cei mai eminenti specialiști sunt de acord să spună că „aurul alb” va fi, mai mult decât „aurul negru”, miza acestui secol, cu toate riscurile de conflicte pe care acest lucru îl presupune. O conștientizare globală a acestei probleme se impune de asemenea.

Poluarea aerului comportă de asemenea pericole serioase pentru viață în general, și pentru specia umană în special. Industria, încălzirea și transportul participă la o

degradare a calității aerului și poluează atmosfera, sursă de riscuri pentru sănătatea publică. Zonele urbane sunt cele mai afectate de acest fenomen ce amenință să se amplifice odată cu extinderea urbanizării. În această ordine de idei, extinderea masivă a orașelor constituie un pericol deloc neglijabil pentru echilibrul societăților. Apropo de creșterea acestora, noi adoptăm sfatul pe care Platon, la care deja ne-am referit, l-a emis în epoca sa: „*Mărit, până la punctul în care își menține unitatea, orașul se poate extinde, dar nu dincolo de atât*”. Gigantismul nu poate favoriza umanismul, în sensul pe care l-am definit. El antrenează inevitabil dezbinări în sânul marilor orașe și generează indispoziție și nesiguranță.

Comportamentul Omului față de animale de asemenea este parte a relațiilor sale cu Natura. Este de datoria lui să le iubească și să le respecte. Toate fac parte din lanțul vieții, așa cum se manifestă el pe Terra, și toate sunt agenți ai Evoluției. La nivelul lor, animalele sunt și ele vehicule ale Sufletului divin și participă la Planul divin. Putem merge chiar până la a considera că cele mai evolute dintre ele sunt oameni în devenire. Pentru toate aceste rațiuni, noi găsim ca nedemne condițiile în care numeroase animale sunt crescute și ucise. Cât privește vivisecția, o privim ca pe un act de barbarie. În general, noi considerăm că fraternitatea trebuie să includă toate ființele cărora viața le-a dat naștere în lume. Astfel că împărtășim aceste cuvinte atribuite lui Pitagora: „*Atâta timp cât oamenii vor continua să distrugă fără milă ființele vii din regnurile inferioare, ei nu vor cunoaște nici sănătatea nici pacea. Atâta timp cât ei vor masacra animalele, ei se vor ucide între ei. De fapt, cine seamănă moarte și durere nu poate recolta bucurie și iubire*”.

Cu privire la relațiile Omului cu Universul, noi credem că ele se bazează pe interdependență. Omul fiind un copil al Terrei și Terra un copil al Universului, Omul este deci un copil al Universului. Astfel atomii care compun corpul uman provin din Natură și se regăsesc la limitele Cosmosului, ceea ce îi face pe astrofizicieni să spună că „*Omul este un copil al stelelor*”. Dar dacă Omul este îndatorat Universului, și Universul îi datorează mult Omului: nu existența sa, desigur, ci rațiunea sa de a exista. De fapt, ce ar fi Universul dacă ochii Omului nu ar putea să-l contemple, dacă conștiința sa nu l-ar putea cuprinde, dacă sufletul său nu s-ar putea reflecta în el? În realitate, Universul și Omul au nevoie unul de altul pentru a se cunoaște și chiar pentru a se recunoaște, ceea ce ne amintește de celebra zicală: „*Cunoaște-te pe tine însuși, și vei cunoaște Universul și pe Zei*”.

Cu toate acestea nu ar trebui să deducem că a noastră concepție despre Creație este antropocentrică. Într-adevăr, noi nu facem din Om centrul Planului divin. Mai degrabă am spune că facem din Omenire un centru al preocupărilor noastre. În opinia noastră, prezența Omului pe Terra nu este fructul hazardului sau al unui concurs de împrejurări. Ea este consecința unei Intenții avându-și originea în aceasta Inteligență universală numită de obicei „Dumnezeu”. Or, dacă Dumnezeu, prin Transcendența Sa, este de neînțeles și neinteligibil, nu același lucru se întâmplă cu legile prin care El se manifestă în Creație. După cum am menționat anterior, Omul are puterea, dacă nu chiar datoria, de a studia aceste legi și de a le aplica pentru bunăstarea sa materială și spirituală. Noi chiar credem că în această studiere și aplicare se află, nu doar rațiunea sa de a fi, ci și fericirea sa.

Relația Omului cu Universul ridică de asemenea întrebarea de a ști dacă există viață altundeva în afară de Terra. Noi de acest lucru suntem convinși. Dat fiind că Universul

include o sută de miliarde de galaxii și fiecare galaxie cam o sută de miliarde de stele, există probabil milioane de sisteme solare comparabile cu al nostru. În consecință, a crede că numai planeta noastră este locuită, ni se pare foarte reductiv și constituie o formă de egocentrism. Printre formele de viață care populează alte lumi, unele sunt probabil mai evolute decât cele care există pe Terra; altele pot fi mai puțin evolute. Dar toate fac parte din același Plan divin și participă la Evoluția cosmică. Iar a ști dacă extraterestrii sunt capabili să contacteze Omenirea noastră, noi credem că da, fără a face din asta obiectul vreunei așteptări. Avem alte priorități. Acestea fiind spuse, ziua când se va produce acest contact, fiindcă el se va produce, va constitui un eveniment fără precedent. Într-adevăr, Istoria Omului se va integra atunci în cea a Vieții universale...

EPILOG

Drag cititor,

Iată deci ce dorim să vă spunem prin intermediul acestui Manifest. Poate că vi s-a părut a fi alarmist? Datorită însăși filozofiei noastre, să fiți totuși sigur că, în același timp, noi suntem idealști și optimiști, fiindcă avem încredere în Om și în destinul său. Când se consideră ceea ce a creat el mai util și mai frumos în domeniul științei, tehnologiei, arhitecturii, artei, literaturii sau în altele, și când ne gândim la cele mai nobile sentimente pe care este el capabil să le simtă și să le exprime, cele precum mirarea, compasiunea, iubirea etc., nu ne putem îndoii de faptul că Omul posedă în el ceva divin și că este capabil a se transcende pentru a face binele. În acest sens, noi credem, cu riscul de a părea din nou utopiști, că Omul are puterea de a face din Terra un loc de pace, armonie și fraternitate. Asta depinde numai de el.

Situația lumii actuale nu este disperată, dar este preocupantă. Ceea ce ne preocupă mai mult, nu este starea actuală a Omenirii, ci aceea a planetei noastre. Noi într-adevăr credem că Timpul nu se ia în calcul pentru evoluția spirituală a Omului, fiindcă sufletul său fiind nemuritor, el într-un fel are eternitatea pentru a duce la bun sfârșit evoluția sa. În schimb, Terra este realmente amenințată pe termen mediu, cel puțin drept cadru de viață al speciei umane. Pentru Terra deci Timpul se ia în calcul, și noi credem că prezervarea ei este adevărata miză a celui de-al XXI-lea secol. Acesteia politica, economia, știința, tehnologia și în general toate domeniile activității umane, ar trebui să i se dedice. Este chiar atât de dificil de înțeles că Omenirea nu-și poate găsi fericirea decât trăind în armonie cu legile naturale, și prin extensie cu legile divine?

Pe de altă parte, este atât de irațional a admite că Omenirea are mijloacele de a se sublima în propriul său interes? Oricum ar fi, dacă oamenii persistă în materialismul actual, cele mai sumbre profeții se vor împlini și nimic nu va fi cruțat.

Puțin contează ideile politice, credințele religioase și convingerile filozofice ale fiecăruia. Timpurile nu mai sunt pentru divizare, sub orice formă aceasta ar fi, ci pentru unire: unirea diferențelor în serviciul binelui comun. În ceea ce o privește, Fraternitatea noastră numără în rândurile sale creștini, evrei, musulmani, budiști, hinduși, animiști și chiar agnostici. Include de asemenea oameni aparținând tuturor categoriilor sociale și reprezentând toate curentele politice clasice. Bărbații și femeile au aici un statut de deplină egalitate și fiecare membru se bucură de aceleași prerogative. Această unitate în diversitate este aceea care dă putere idealului nostru și egregorului nostru. Și dacă așa stau lucrurile, este din cauză că virtutea pe care o prețuim cel mai mult este toleranța, adică, mai precis, dreptul la diferență. Acest lucru nu face din noi niște înțelepți, fiindcă înțelepciunea integrează multe alte virtuți. Mai degrabă, noi ne credem filozofi, adică, literalmente, „iubitori de înțelepciune”.

Înainte de a sigila această „Positio” și de a îi acorda astfel marca Fraternității noastre, dorim să încheiem cu o invocare care se exprimă prin ceea ce s-ar putea califica drept „*Utopia Rozacruciană*”, în sensul platonice al termenului. Apelăm la bunăvoința tuturor și a fiecăruia, astfel încât această Utopie să devină într-o zi o realitate, pentru binele suprem al Omenirii. Poate că această zi nu va veni niciodată, însă dacă toți oamenii se străduiesc să creadă în ea și să acționeze în consecință, lumea nu va fi atunci decât mai bună...

UTOPIA ROZACRUCIANĂ

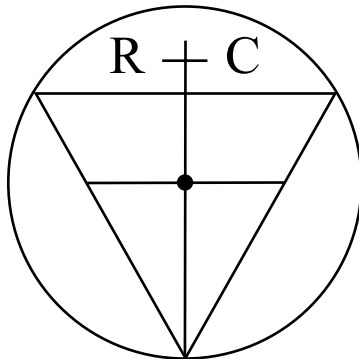
*Dumnezeu al tuturor oamenilor, Dumnezeu al întregii vieți,
În Omenirea la care noi visăm:*

- Politicienii sunt profund umaniști și lucrează în serviciul binelui comun.
- Economiiștii gestionează finanțele Statelor cu discernământ și în interesul tuturor.
- Savanții sunt spiritualiști și își caută inspirația în Cartea Naturii.
- Artiștii sunt inspirați și exprimă în lucrările lor frumusețea și puritatea Planului divin.
- Medicii sunt animați de iubirea pentru apropiații lor și tratează atât sufletele cât și corpurile.
- Nu mai există mizerie și sărăcie, fiindcă fiecare are ceea ce are nevoie pentru a trăi fericit.
- Munca nu este trăită ca o constrângere, ci ca o sursă de dezvoltare și bunăstare.
- Natura este considerată ca cel mai frumos dintre temple și animalele ca frați ai noștri în curs de evoluție.
- Există un Guvern mondial format din conducătorii tuturor națiunilor, lucrând în interesul întregii Omeniri.
- Spiritualitatea este un ideal și un mod de viață care își preiau sursa din o Religie universală, bazată mai mult pe cunoașterea legilor divine decât pe credința în Dumnezeu.
- Relațiile umane sunt bazate pe iubire, prietenie și fraternitate, așa că întreaga lume trăiește în pace și armonie.

Așa să fie!

Sigilat în 20 martie 2001

Anul rozacrucian 3354

